

Arrest

nr. 96 877 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, E. Z., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 01/01/1947 te Timirtaow (Kazachstan) geboren.

U bent getrouwd met E. M. (ov X).

Omwille van de aanhoudende bezoeken en bedreigingen die u en uw man kregen omdat men op zoek was naar jullie zonen besloten jullie in 2008 het land te verlaten.

Jullie gingen naar Polen maar keerden 7 of 8 maanden later terug naar Tsjetsjenië omdat de broer van uw man op sterven lag.

In december 2010 verlieten jullie voor een tweede keer Rusland en dienden een asielaanvraag in Litouwen in die echter werd geweigerd.

Diezelfde maand keerden jullie naar Tsjetsjenië terug. De bezoeken en de bedreigingen bleven echter aanhouden.

Op 10/11/2011 vertrokken jullie nogmaals uit Tsjetsjenië en gingen naar België waar jullie op 15/11/2011 aankwamen.

De dag nadien dienden u en uw man er een asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen omdat België Litouwen verantwoordelijk achtte voor de behandeling van jullie asielaanvraag.

Op 20/07/2012 dienden u en uw man een nieuwe asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot E. M. (CGVS p.2).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde een vrees te koesteren dat u zou worden vermoord omwille van uw zonen die door de autoriteiten worden gezocht. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees ongeloofwaardig maken.

Ten eerste werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees, namelijk dat men u zou vermoorden. U verklaarde dat u sinds 2007 door de ordediensten werd bedreigd. Ze stelden dat ze u zouden vermoorden en uw huis in brand zouden steken indien u hen niet zou zeggen waar uw zonen zich bevonden (CGVS p.7). In 2008 verlieten u en uw vrouw Tsjetsjenië en gingen naar Polen. Na 7-8 maanden keerden jullie op vrijwillige basis terug naar Tsjetsjenië omdat uw broer op sterven lag (CGVS p.2-3, 10). Hierna bleven de bezoeken en de dreigementen tegen jullie aanhouden (CGVS p.10). Niettemin verlieten jullie pas in december 2010 voor de tweede maal Tsjetsjenië. Daar jullie asielaanvraag in Litouwen werd geweigerd, werden jullie naar Wit-Rusland teruggeleid. Van daaruit keerden jullie terug naar Tsjetsjenië (CGVS p.3, doc 3). Begin 2011 werden jullie wederom met de dood bedreigd en kreeg u bij dit bezoek een hartaanval (CGVS p.11). Niettemin bleef u nog tot november 2011 in Tsjetsjenië (CGVS p.2, 11). Toen u gevraagd werd waarom u nog zolang bleef stelde u dat u toen de middelen niet had om te vertrekken daar niemand u gratis naar België zou brengen. Betreffende uw reisroute legde u echter ongeloofwaardige verklaringen af waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u van een smokkelaar zou hebben gebruik gemaakt (zie verder). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw auto pas 2 maanden voor uw vertrek heeft verkocht waardoor u vroeger over financiële middelen kon beschikken (CGVS p.11-12). Het feit dat u sinds 2007 met de dood wordt bedreigd maar niettemin hierna tot tweemaal toe terugkeert naar de plaats waar u een vrees koestert om te worden vermoord én dat u na het laatste bezoek in januari 2011 nog tot november 2011 op uw woonplaats bleef, getuigt van

een gedrag dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Voorst leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af betreffende de bezoeken die jullie in 2011 kregen. U verklaarde dat men in 2011 nog éénmaal was langsgekomen met de vraag waar uw zonen zich bevonden. Tijdens dit bezoek kreeg u een hartaanval. U situeerde dit bezoek begin 2011 en verwees voor de tijdsindicatie naar het medisch attest dat u voorlegde waarop staat dat u in januari 2011 werd opgenomen. Tussen deze hartaanval en uw vertrek naar België in november 2011 zou er niets meer zijn gebeurd (CGVS p.11, 12, 13). Uw vrouw stelde echter meermaals dat er in 2011 meerdere bezoeken plaatsvonden. Ze plaatste bovendien het laatste bezoek in november 2011 (CGVS vrouw p.5). Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, namelijk dat er maar één bezoek was in dat jaar, stelde ze enkel dat u gelijk had waarmee ze de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde (CGVS vrouw p.6). Betreffende het bezoek in 2011 waarbij u een hartaanval kreeg stelde ze bovendien dat u die kreeg nadat de mensen van de ordediensten al waren vertrokken. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, namelijk dat u tijdens dat bezoek een hartaanval kreeg (CGVS p.11), had ze hier geen verklaring voor. Wanneer dit bezoek plaatsvond kon ze ook niet zeggen, al dacht ze dat dit bezoek in het midden van het jaar plaatsvond – u situeerde dit bezoek echter in het begin van 2011 (CGVS vrouw p.6-7). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid betreffende de bezoeken en bedreigingen in 2011 is niet aannemelijk. Daar jullie gedrag niet in overstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees en er bovendien tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd betreffende de vervolgingsfeiten van 2011 wordt jullie geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd.

Voorts werd een onaannemelijke mate van onwetendheid vastgesteld aangaande de vervolgingsproblemen van jullie 3 zonen. U stelde dat R. en M. elk één keer werden meegenomen. Adam werd nooit meegenomen (CGVS p.7). U wist echter niet waarom R. en M. respectievelijk in 2000 en in 2005 werden meegenomen (CGVS p.8, 9). U en uw vrouw stelden wel dat beiden voor het nationaal archief van Tsjetsjenië hadden gewerkt en dat R. het archief had verstopt toen de Russen Tsjetsjenië binnenvielen (CGVS p.8-9, 14; CGVS vrouw p.4). U stelde wel dat het volledige archief werd teruggevonden. U had er echter geen idee van wanneer of waar het archief werd teruggevonden. Toen u gevraagd werd op welke manier dit archief werd gevonden stelde u dat R. het aan iemand moet hebben verteld. Aan wie hij dit had verteld kon u echter niet zeggen (CGVS p.14). Voorts had u er geen idee van waarover R. tijdens zijn aanhouding werd ondervraagd. U wist zelfs niet of hij vragen over het archief kreeg (CGVS p.14). Voorts verklaarde u dat ook uw zoon M. 1 keer in 2005 werd meegenomen. Ook over zijn ondervraging bleef u onaannemelijk vaag. U stelde enkel dat hij over bepaalde personen werd ondervraagd. Over wie hij werd ondervraagd kon u dan weer niet zeggen (CGVS p.9-10). Voorts kon u niet zeggen door wie zij werden meegenomen of door wie u en uw vrouw nadien nog werden bedreigd (CGVS p.8, 9, 10, 11, 13). Verder hebt u er geen idee van waarom uw zonen anno 2011 nog altijd worden gezocht. U weet niet of zij officieel worden gezocht noch of zij van iets worden verdacht. U hebt ook geen enkele inspanning gedaan om te weten te komen waarom zij (nog) door de autoriteiten worden gezocht (CGVS p.10, 12, 14). Een dergelijke onwetendheid over de redenen waarom uw zonen worden gevisieerd is weinig aannemelijk. U stelde verder dat uw schoonzoon in 2002 verdween en sindsdien spoorloos is (CGVS p.4). U legt echter geen enkel bewijs van deze verdwijning neer noch kon uw vrouw concreet zeggen welke inspanningen er werden gedaan om hem terug te vinden (CGVS vrouw p.4). Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

U stelde voorts dat uw neef in 2002 werd vermoord en legt ter staving hiervan een artikel neer. Niettemin stelde u dat u niet omwille van uw neef in de problemen raakte (CGVS p.15). Aangaande de aanrijding door militairen van de bus waarbij u als inzittende in 2002 gewond raakte dient te worden vastgesteld dat u bij dat ongeluk op geen enkele wijze persoonlijk werd gevisieerd daar er veel mensen op de bus zaten en daar de aanrijders er geen enkel idee van hadden wie u was (CGVS p.8). Beide incidenten betreffen voorvallen van tien jaar geleden die geen verband houden met uw actuele vluchtmotieven.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u ook betreffende uw reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegde. U stelde dat u zonder een visum met een bus van Tsjetsjenië naar België reisde. Voorts kon u ook niet zeggen langs welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (ondanks het feit dat u er al meerdere keren bent geweest) noch kon u zeggen hoeveel grenscontroles u onderweg tegenkwam. U stelde enkel dat de chauffeur uitstapte en alles regelde ondanks het feit dat er geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole. U stelde dat u op uw reistraject geen enkele keer persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS p.12-13). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bijgevolg kan dan ook geen

geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute en aan uw bewering dat uw paspoort zich nog bij de chauffeur bevond (CGVS p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute in combinatie met een gedrag dat niet in overstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De loutere beweringen volgens dewelke u soms aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw onaannemelijk risicovol gedrag kan verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen concreet te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Betreffende de brief van Z. dient te worden vermeld dat de informatie die deze brief bevat niet overeenkomt met uw verklaringen. In de brief staat immers dat uw zoon M. meermaals werd vastgehouden terwijl u stelde dat hij 'slechts' éénmaal werd aangehouden. Voorts had u er geen idee van op welke informatie Z. zich baseert om dergelijke verklaringen te doen. U stelde enkel dat uw zoon dit had geregeld. U was bovendien amper op de hoogte van de inhoud van het document ondanks het feit dat u dit ter staving van uw asielrelaas neerlegt waardoor kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van zijn beweringen (CGVS p.3). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat Z. verklaart dat M. voor het nationaal archief heeft gewerkt maar geen enkele melding maakt van uw andere zoon R. terwijl het R. zou geweest zijn die het archief had verstoep. U legt overigens geen enkel objectief bewijsstuk neer die er ook maar enigszins op wijst dat uw zonen voor het nationaal archief van Tsjetsjenië hebben gewerkt, laat staan een materiële indicatie dat R. het archief had verstoep.

Het artikel van Chechen press stelt dat uw zoon M. in 2005 door een groep mensen werd meegenomen en geslagen. Het geeft echter geen enkele informatie naar de redenen waarom hij werd meegenomen noch door wie hij werd meegenomen. Bijgevolg kan dit document op zichzelf niet aantonen dat - zoals u beweert - uw zoon M. wordt gezocht en dat u hierdoor wordt bedreigd.

U legt ook een interview neer die uw zoon R. in Oostenrijk deed. Al de informatie in het artikel is gebaseerd op de verklaringen van uw zoon R. waardoor dergelijke informatie elke objectieve grond mist en waardoor dit artikel op zichzelf geen bewijskracht heeft. Bovendien komen de verklaringen van R. niet overeen met uw verklaringen. Hij stelt immers dat zijn broer 2 keer door de autoriteiten werd meegenomen, in 2003 en in 2005, terwijl u stelde dat M. enkel in 2005 werd meegenomen en dat Adam nooit werd meegenomen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich dit niet herinnerde. Het is echter weinig aannemelijk dat u zich niet zou herinneren dat uw zoon meerdere malen werd meegenomen (CGVS p.15).

Het medisch attest geeft aan dat u in 2007 en in 2010 een hartaanval kreeg en dat u in januari 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen nadat u een maand uw medicatie niet had genomen. Er wordt echter geen enkele link gelegd met de door u verklaarde vervolgingsproblemen noch wordt er concreet melding gemaakt van geheugenproblemen.

Uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs en het pensioenbewijs van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Het artikel aangaande de aanrijding van de bus waar u opzat geeft aan dat u hierbij in 2002 gewond raakte wat nergens in deze beslissing in twijfel getrokken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, E. M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 96 876 van 12 februari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 oktober 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Hij wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal erkent dat in Tsjetsjenië nog verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen en bevestigt dat er verschillende schendingen zijn zoals onder meer illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Hij verklaart dat hij akkoord gaat dat een individuele beoordeling van zijn vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

Verzoeker verklaart dat hij sinds 2005 door de ordediensten werd bedreigd en in 2008 samen met zijn vrouw naar Polen vluchtte, maar naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat zijn broer op sterven lag. Verzoeker laat gelden dat die tijdelijke terugkeer naar Tsjetsjenië ingegeven was uit respect voor de traditie niettegenstaande die terugkeer een risico inhield.

Wat betreft de tweede aanvraag van hemzelf en zijn vrouw in Litouwen, stelt verzoeker dat hij geen andere plaats had om terug te keren nadat hij naar Wit-Rusland was teruggedreven; hij verklaart dat hij immers op geen andere plaats kon verblijven omdat hij daar geen woning noch inkomsten had.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij en zijn vrouw de pensioenleeftijd hebben bereikt en daarom zeer kwetsbaar zijn; hij herhaalt dat hij reeds enkele hartinfarcten heeft gehad.

Verzoeker stelt dat hij en zijn vrouw na hun laatste terugkeer naar Tsjetsjenië daar tot november 2011 bleven omdat ze geen financiële middelen hadden om te vluchten en dat ze nog andere problemen hadden in die periode.

Verzoeker laat gelden dat zijn gedrag niet abnormaal was aangezien hij in principe in Tsjetsjenië wilde blijven, maar dat helemaal niet mogelijk was omwille van de problemen met de ordediensten.

Verzoeker haalt tevens zijn geheugenproblemen en hartziekte aan, wat volgens hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de oorzaak was van "tegenstrijdigheden aangaande het aantal en precies tijd van bezoeken van ordediensten naar hun huis in 2011" (zie het verzoekschrift, p. 6). Hij wijst erop dat hij actueel 66 jaar oud is en zich sommige zaken niet goed meer voor de geest kan halen.

Verzoeker herhaalt dat hij zich niet alles meer kan herinneren over de problemen van zijn zonen juist omwille van zijn leeftijd, hartziekte en geheugenproblemen. Hij verklaart dat hij vroeger vele dingen wist, maar dat hij deze zich nu niet meer kan herinneren.

Wat de reisroute betreft, stelt verzoeker dat de chauffeur van de bus steeds uitstapte en alles regelde.

Verzoeker vestigt er de aandacht op dat zijn zonen M, R., en A. en zijn dochter Z. in Oostenrijk en Frankrijk wonen en er als vluchteling erkend werden of een andere vorm van bescherming genieten. Verzoeker verwijst in dit verband naar een passage uit het UNHCR-handboek aangaande de bewijslast en besluit dat er omzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Ook met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden meent verzoeker dat enige mildheid noodzakelijk is. Hij erkent dat hij (zie het verzoekschrift, p. 8) "zich bepaalde zaken mogelijk anders herinnerd doch dit er niet toe (mag) leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt" (sic). Volgens hem kunnen (zie het verzoekschrift, p. 8) "mogelijke vergissingen te wijken zijn aan de stress die verzoeker had/heeft" (sic).

Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat, zoals werd uiteengezet, van hem de status van vluchteling dient te worden erkend zodat hij niet om de subsidiaire bescherming verzoekt.

Verzoeker vraagt aan de Raad daarom om "de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen of te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen" (zie het verzoekschrift, p. 8).

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst vaststelt op basis van informatie toegevoegd aan administratief dossier, dat er nog verscheidene problemen op vlak van mensenrechtenschendingen voorkomen in Tsjetsjenië, maar dat omwille van het gericht karakter van deze schendingen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië van een asielzoeker op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling enkel herhaalt zonder hiertegen echter in concreto bezwaren in te dienen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker expliciet erkent dat een individuele beoordeling van zijn relaas noodzakelijk is waardoor hij impliciet te kennen geeft dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de erkenning van verzoeker als vluchteling.

De vaststelling van de commissaris-generaal kan derhalve bevestigd worden.

Bij de individuele beoordeling van het relaas van verzoeker kwam de commissaris-generaal vooreerst tot het besluit dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming te brengen valt met de door hem verklaarde vervolgingsvrees: "U verklaarde dat u sinds 2007 door de ordediensten werd bedreigd. Ze stelden dat ze u zouden vermoorden en uw huis in brand zouden steken indien u hen niet zou zeggen waar uw zonen zich bevonden (CGVS p.7).

In 2008 verlieten u en uw vrouw Tsjetsjenië en gingen naar Polen.

Na 7-8 maanden keerden jullie op vrijwillige basis terug naar Tsjetsjenië omdat uw broer op sterven lag (CGVS p.2-3, 10). Hierna bleven de bezoeken en de dreigementen tegen jullie aanhouden (CGVS p.10).

Niettemin verlieten jullie pas in december 2010 voor de tweede maal Tsjetsjenië. Daar jullie asielaanvraag in Litouwen werd geweigerd, werden jullie naar Wit-Rusland teruggeleid. Van daaruit keerden jullie terug naar Tsjetsjenië (CGVS p.3, doc 3). Begin 2011 werden jullie wederom met de dood bedreigd en kreeg u bij dit bezoek een hartaanval (CGVS p.11).

Niettemin bleef u nog tot november 2011 in Tsjetsjenië (CGVS p.2, 11).

Toen u gevraagd werd waarom u nog zolang bleef stelde u dat u toen de middelen niet had om te vertrekken daar niemand u gratis naar België zou brengen.

Betreffende uw reisroute legde u echter ongeloofwaardige verklaringen af waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u van een smokkelaar zou hebben gebruik gemaakt (zie verder). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw auto pas 2 maanden voor uw vertrek heeft verkocht waardoor u vroeger over financiële middelen kon beschikken (CGVS p.11-12).

Het feit dat u sinds 2007 met de dood wordt bedreigd maar niettemin hierna tot tweemaal toe terugkeert naar de plaats waar u een vrees koestert om te worden vermoord én dat u na het laatste bezoek in januari 2011 nog tot november 2011 op uw woonplaats bleef, getuigt van een gedrag dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees."

Verzoeker herhaalt dat hij sinds 2005 in zijn land van herkomst door de ordediensten bedreigd werd en daarom in 2008 met zijn vrouw naar Polen vluchtte maar uit respect voor de Tsjetsjeense traditie naar zijn land terugkeerde om zijn stervende broer bij te staan.

Verzoeker verklaart dat hij na de weigering van zijn asielaanvraag in Litouwen, enkel naar zijn land kon terugkeren omdat hij elders geen woning of inkomsten had. Verzoeker haalt aan dat hij en zijn vrouw de pensioenleeftijd bereikt hebben waardoor ze zeer kwetsbaar zijn. Hij stelt dat hij en zijn vrouw tot november 2011 in Tsjetsjenië verbleven wegens gebrek aan financiële middelen om naar Europa te vluchten.

Verzoeker besluit dat zijn gedrag niet abnormaal is, daar hij eigenlijk in Tsjetsjenië wilde blijven, maar dit niet mogelijk was wegens zijn problemen met de ordediensten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn argumentatie dat de Tsjetsjeense traditie vereist dat men terugkeert om zijn stervende broer bij te staan, dat hij eigenlijk in Tsjetsjenië wilde blijven maar dit niet kon omwille van de problemen met de ordediensten, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

De Raad ziet verder niet in hoe de loutere verwijzing van verzoeker naar de pensioensleeftijd van hem en zijn vrouw, de beoordeling van zijn asielaanvraag kan beïnvloeden.

De Raad komt tot hetzelfde besluit aangaande de loutere vermelding van verzoekers dat verzoeker reeds enkele hartinfarcten heeft gehad.

Waar verzoeker een gebrek aan financiële middelen aanhaalt om zijn uitstel van vertrek te verklaren, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen blijkt -wat overigens niet in het verzoekschrift wordt betwist- dat hij zijn wagen pas twee maanden vóór zijn vertrek heeft verkocht.

De commissaris-generaal stelde derhalve terecht vast dat verzoeker en zijn vrouw dus eerder over financiële middelen konden beschikken om hun land van herkomst te ontvluchten.

Aldus kan bevestigd worden dat "Het feit dat u sinds 2007 met de dood wordt bedreigd maar niettemin hierna tot tweemaal toe terugkeert naar de plaats waar u een vrees koestert om te worden vermoord én dat u na het laatste bezoek in januari 2011 nog tot november 2011 op uw woonplaats bleef, getuigt van een gedrag dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees."

De commissaris-generaal stelde tevens tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw betreffende de bezoeken die ze in 2011 kregen: "U verklaarde dat men in 2011 nog éénmaal was langsgekomen met de vraag waar uw zonen zich bevonden. Tijdens dit bezoek kreeg u een hartaanval. U situeerde dit bezoek begin 2011 en verwees voor de tijdsindicatie naar het medisch attest dat u voorlegde waarop staat dat u in januari 2011 werd opgenomen. Tussen deze hartaanval en uw vertrek naar België in november 2011 zou er niets meer zijn gebeurd (CGVS p.11, 12, 13).

Uw vrouw stelde echter meermaals dat er in 2011 meerdere bezoeken plaatsvonden. Ze plaatste bovendien het laatste bezoek in november 2011 (CGVS vrouw p.5).

Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, namelijk dat er maar één bezoek was in dat jaar, stelde ze enkel dat u gelijk had waarmee ze de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde (CGVS vrouw p.6).

Betreffende het bezoek in 2011 waarbij u een hartaanval kreeg stelde ze bovendien dat u die kreeg nadat de mensen van de ordediensten al waren vertrokken.

Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, namelijk dat u tijdens dat bezoek een hartaanval kreeg (CGVS p.11), had ze hier geen verklaring voor.

Wanneer dit bezoek plaatsvond kon ze ook niet zeggen, al dacht ze dat dit bezoek in het midden van het jaar plaatsvond – u situeerde dit bezoek echter in het begin van 2011 (CGVS vrouw p.6-7).

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid betreffende de bezoeken en bedreigingen in 2011 is niet aannemelijk.

Daar jullie gedrag niet in overstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees en er bovendien tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd betreffende de vervolgingsfeiten van 2011 wordt jullie geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd."

Verzoeker verwijst hieromtrent naar geheugenproblemen en opnieuw naar zijn hartziekte, wat de tegenstrijdigheden aangaande het aantal bezoeken en het tijdstip ervan zou uitleggen. Hij verwijst ook naar zijn leeftijd van 66 jaar waardoor hij zich sommige zaken niet meer zo goed zou kunnen herinneren.

Wat de uitleg voor de geheugenproblemen betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds beperkt tot een bewering die niet gestaafd wordt.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het voor hem onmogelijk blijkt om bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Aangezien verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn geheugenproblemen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat de door hem beweerde ervaringen -zo deze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan- dermate in zijn geheugen gegrift staan dat hij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven en minstens naar plaats en tijd kan situeren.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing dan ook terecht dat "van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht (mag)

worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen concreet te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen.” Wat betreft de hartproblemen en de leeftijd van verzoeker verwijst de Raad naar de bespreking dienaangaande.

De commissaris-generaal stelde vervolgens in zijn beslissing vast dat verzoeker op een niet aanvaardbare manier onwetend is over de vervolgingsproblemen van zijn drie zonen: “U stelde dat R. en M. elk één keer werden meegenomen. A. werd nooit meegenomen (CGVS p.7). U wist echter niet waarom R. en M. respectievelijk in 2000 en in 2005 werden meegenomen (CGVS p.8, 9). U en uw vrouw stelden wel dat beiden voor het nationaal archief van Tsjetsjenië hadden gewerkt en dat R. het archief had verstoep toen de Russen Tsjetsjenië binnenvielen (CGVS p.8-9, 14; CGVS vrouw p.4). U stelde wel dat het volledige archief werd teruggevonden. U had er echter geen idee van wanneer of waar het archief werd teruggevonden. Toen u gevraagd werd op welke manier dit archief werd gevonden stelde u dat R. het aan iemand moet hebben verteld. Aan wie hij dit had verteld kon u echter niet zeggen (CGVS p.14).

Voorts had u er geen idee van waarover R. tijdens zijn aanhouding werd ondervraagd. U wist zelfs niet of hij vragen over het archief kreeg (CGVS p.14).

Voorts verklaarde u dat ook uw zoon M. 1 keer in 2005 werd meegenomen. Ook over zijn ondervraging bleef u onaannemelijk vaag. U stelde enkel dat hij over bepaalde personen werd ondervraagd. Over wie hij werd ondervraagd kon u dan weer niet zeggen (CGVS p.9-10).

Voorts kon u niet zeggen door wie zij werden meegenomen of door wie u en uw vrouw nadien nog werden bedreigd (CGVS p.8, 9, 10, 11, 13).

Verder hebt u er geen idee van waarom uw zonen anno 2011 nog altijd worden gezocht. U weet niet of zij officieel worden gezocht noch of zij van iets worden verdacht. U hebt ook geen enkele inspanning gedaan om te weten te komen waarom zij (nog) door de autoriteiten worden gezocht (CGVS p.10, 12, 14).

Een dergelijke onwetendheid over de redenen waarom uw zonen worden gevisieerd is weinig aannemelijk.

U stelde verder dat uw schoonzoon in 2002 verdween en sindsdien spoorloos is (CGVS p.4). U legt echter geen enkel bewijs van deze verdwijning neer noch kon uw vrouw concreet zeggen welke inspanningen er werden gedaan om hem terug te vinden (CGVS vrouw p.4).

Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees.”

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn leeftijd, zijn hartziekte en geheugenproblemen.

De Raad wijst erop dat deze uitleg reeds afgewezen werd bij de beoordeling van het gedrag van verzoeker en de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw aangaande de bezoeken van hun belagers.

Een verwijzing naar zijn leeftijd, hartziekte en geheugenproblemen kan ook hier niet volstaan als verklaring voor de onwetendheid van verzoeker aangaande de problemen van zijn zonen.

De Raad deelt bijgevolg de motivering in de bestreden beslissing.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker buiten de problemen stond naar aanleiding van de moord op zijn neef en dat de aanrijding van de bus waarbij hij als inzittende in 2002 gewond raakte, een louter ongeluk betrof dat geen verband houdt met zijn actuele vluchtmotieven, merkt de Raad op dat verzoeker deze vaststellingen niet aanvecht; deze worden derhalve door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal was ook van oordeel dat verzoeker over de reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegde: “U stelde dat u zonder een visum met een bus van Tsjetsjenië naar België reisde. Voorts kon u ook niet zeggen langs welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (ondanks het feit dat u er al meerdere keren bent geweest) noch kon u zeggen hoeveel grenscontroles u onderweg tegenkwam. U stelde enkel dat de chauffeur uitstapte en alles regelde ondanks het feit dat er geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole.

U stelde dat u op uw reistraject geen enkele keer persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS p.12-13). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute en aan uw bewering dat uw paspoort zich nog bij de chauffeur bevond (CGVS p.3).”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de chauffeur van de bus telkens uitstapte en alles regelde.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet voldoende om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Ook de motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de voorgelegde documenten, het artikel van Chechen press, het interview van de zoon R. van verzoeker, het medisch attest en met betrekking tot het artikel aangaande de aanrijding van de bus, worden door verzoeker niet betwist en aldus als zodanig door de Raad overgenomen: "De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Betreffende de brief van Z. dient te worden vermeld dat de informatie die deze brief bevat niet overeenkomt met uw verklaringen. In de brief staat immers dat uw zoon M. meermaals werd vastgehouden terwijl u stelde dat hij 'slechts' éénmaal werd aangehouden. Voorts had u er geen idee van op welke informatie Z. zich baseert om dergelijke verklaringen te doen. U stelde enkel dat uw zoon dit had geregeld. U was bovendien amper op de hoogte van de inhoud van het document ondanks het feit dat u dit ter staving van uw asielrelaas neerlegt waardoor kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van zijn beweringen (CGVS p.3). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat Z. verklaart dat M. voor het nationaal archief heeft gewerkt maar geen enkele melding maakt van uw andere zoon R. terwijl het R. zou geweest zijn die het archief had verstoep. U legt overigens geen enkel objectief bewijsstuk neer die er ook maar enigszins op wijst dat uw zonen voor het nationaal archief van Tsjetsjenië hebben gewerkt, laat staan een materiële indicatie dat R. het archief had verstoep.

Het artikel van "Chechen Press" stelt dat uw zoon M. in 2005 door een groep mensen werd meegenomen en geslagen. Het geeft echter geen enkele informatie naar de redenen waarom hij werd meegenomen noch door wie hij werd meegenomen. Bijgevolg kan dit document op zichzelf niet aantonen dat - zoals u beweert - uw zoon M. wordt gezocht en dat u hierdoor wordt bedreigd.

U legt ook een interview neer die uw zoon R. in Oostenrijk deed. Al de informatie in het artikel is gebaseerd op de verklaringen van uw zoon R. waardoor dergelijke informatie elke objectieve grond mist en waardoor dit artikel op zichzelf geen bewijskracht heeft. Bovendien komen de verklaringen van R. niet overeen met uw verklaringen. Hij stelt immers dat zijn broer 2 keer door de autoriteiten werd meegenomen, in 2003 en in 2005, terwijl u stelde dat M. enkel in 2005 werd meegenomen en dat A. nooit werd meegenomen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich dit niet herinnerde. Het is echter weinig aannemelijk dat u zich niet zou herinneren dat uw zoon meerdere malen werd meegenomen (CGVS p.15).

Het medisch attest geeft aan dat u in 2007 en in 2010 een hartaanval kreeg en dat u in januari 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen nadat u een maand uw medicatie niet had genomen. Er wordt echter geen enkele link gelegd met de door u verklaarde vervolgingsproblemen noch wordt er concreet melding gemaakt van geheugenproblemen.

Uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs en het pensioenbewijs van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Het artikel aangaande de aanrijding van de bus waar u opzat geeft aan dat u hierbij in 2002 gewond raakte wat nergens in deze beslissing in twijfel getrokken."

Verzoeker voert nog aan dat zijn zonen en dochter in een Europees land als vluchteling erkend werden of een andere vorm van bescherming genieten.

De Raad wijst hem erop dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt (RvV, nr. 30.244 van 31 juli 2009).

Waar verzoeker inzake de bewijslast verwijst naar de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" van het UNHCR, erkent de Raad dat het neerleggen van bewijzen niet altijd mogelijk is. Verklaringen kunnen dan een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, quod non in casu.

Bovendien wijst de Raad erop dat uit de geciteerde passage van het UNHCR Handboek van het UNHCR blijkt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, tenzij er goede redenen zijn die zich

daartegen verzetten. Daar reeds gebleken is dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn, kan het voordeel van de twijfel hem niet worden toegekend.

Waar verzoeker nog enige mildheid vraagt ten aanzien van de beoordeling van de tegenstrijdigheden en meent dat de mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan stress, antwoordt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder stress staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de stress, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen, quod non in casu.

De bundel met stukken, dat ter terechtzitting werd neergelegd, is niet geïnventariseerd zoals vereist door artikel 7 PrRvV.

Ook zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidende vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PrRvV.

Voor zover de Raad kan vaststellen handelen de stukken -die bestaan uit een fotokopie van een brief gericht aan de Belgische Minister van Justitie en aan de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie, een fotokopie van een onvolledige brief, een fotokopie van een e-mail, een kleurenfotokopie van een "Bescheid" uitgaande van het "Österreichischer Integrationsfonds", kleurenfotokopieën uitgaande van het "Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides" en fotokopieën van een paar "titre de séjour"- niet over verzoeker.

Bovendien betreffen het fotokopieën waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker vermeldt ook niet waarom hij deze stukken niet eerder in de loop van de rechtspleging kon voorleggen zoals vereist in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kon hij terecht besluiten dat "Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 28 augustus 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE